

Datum van
inontvangstneming

:

17/12/2020

Zaak C-562/20

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

28 oktober 2020

Verwijzende rechter:

Administratīvā rajona tiesa (bestuursrechter, Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

12 oktober 2020

Verzoekende partij:

SIA [REDACTED] & Partner

Verwerende partij:

Valsts ieņēmumu dienests (belastingdienst, Letland)

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Verzoek i) tot nietigverklaring van het besluit van de Valsts ieņēmumu dienests (belastingdienst, Letland; hierna ook wel: „verweerder”) waarbij verzoekster een sanctie is opgelegd wegens de onjuiste risicobeoordeling die zij op grond van de Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas likums (wet ter voorkoming van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme en nucleaire proliferatie; hierna: „preventiewet”) met betrekking tot haar cliënten heeft uitgevoerd, en ii) om verweerder te gelasten de op zijn website bekendgemaakte informatie over de toepassing van die sanctie te verwijderen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

De verwijzende rechter verzoekt overeenkomstig artikel 267 VWEU om uitlegging van artikel 18 van richtlijn 2015/849, alsook van bijlage III, punt 3, onder b), bij deze richtlijn, en van artikel 13, lid 1, onder c) en d), artikel 14, lid 5,

en artikel 60, leden 1 en 2, van deze richtlijn, teneinde verduidelijking te verkrijgen over de vraag in welke gevallen verscherpte cliëntenonderzoeksmaatregelen moeten worden toegepast, op welke wijze informatie over de activiteiten van de cliënt moet worden verkregen en op welke wijze informatie over aan meldingsplichtige entiteiten opgelegde sancties moet worden bekendgemaakt.

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 18, leden 1 en 3, van richtlijn 2015/849, gelezen in samenhang met bijlage III, punt 3, onder b), bij deze richtlijn, aldus worden uitgelegd dat deze bepalingen automatisch verlangen i) dat de aanbieder van externe boekhouddiensten verscherpte cliëntenonderzoeksmaatregelen toepast wegens het feit dat de cliënt een niet-gouvernementele organisatie is en de persoon die door de cliënt is gemachtigd en die bij hem in dienst is, staatsburger is van een derde land met een hoog corruptierisico – in casu de Russische Federatie – en een verblijfsvergunning voor Letland heeft, en ii) dat die cliënt wordt aangemerkt als een cliënt die een hoger risico vertegenwoordigt?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, kan de bovenstaande uitlegging van artikel 18, leden 1 en 3, van richtlijn 2015/849 dan als evenredig en derhalve in overeenstemming met artikel 5, lid 4, eerste alinea, van het Verdrag betreffende de Europese Unie worden beschouwd?
- 3) Moet artikel 18 van richtlijn 2015/849, gelezen in samenhang met bijlage III, punt 3, onder b), bij deze richtlijn, aldus worden uitgelegd dat het een automatische verplichting inhoudt om verscherpte cliëntenonderzoeksmaatregelen toe te passen in alle gevallen waarin een handelspartner van de cliënt, maar niet de cliënt zelf, op enigerlei wijze banden heeft met een derde land met een hoog corruptieniveau, in casu de Russische Federatie?
- 4) Moet artikel 13, lid 1, onder c) en d), van richtlijn 2015/849 aldus worden uitgelegd dat de meldingsplichtige entiteit, bij het toepassen van cliëntenonderzoeksmaatregelen, bij de cliënt een afschrift van de tussen deze laatste en een derde gesloten overeenkomst moet opvragen en dat het onderzoek van die overeenkomst in situ derhalve als onvoldoende moet worden beschouwd?
- 5) Moet artikel 14, lid 5, van richtlijn 2015/849 aldus worden uitgelegd dat de meldingsplichtige entiteit cliëntenonderzoeksmaatregelen moet toepassen ten aanzien van bestaande zakelijke cliënten, ook wanneer geen significante wijziging in de omstandigheden van de cliënt kan worden vastgesteld en de door de bevoegde autoriteit van de lidstaten gestelde termijn voor nieuwe monitoringmaatregelen nog niet is verstreken, en dat deze verplichting

alleen geldt met betrekking tot cliënten die zijn aangemerkt als cliënten die een hoog risico vertegenwoordigen?

- 6) Moet artikel 60, leden 1 en 2, van richtlijn 2015/849 aldus worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteit bij de bekendmaking van informatie over een besluit waarbij wegens inbreuk op de nationale bepalingen ter omzetting van deze richtlijn een administratieve sanctie of maatregel wordt opgelegd en waartegen geen beroep mogelijk is, verplicht is om ervoor te zorgen dat de bekendgemaakte informatie precies overeenstemt met de in het besluit vermelde informatie?

Toepasselijke bepalingen van Unierecht

Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU): artikel 5, lid 4, eerste alinea.

Richtlijn (EU) 2015/849 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering, tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 2005/60/EG van het Europees Parlement en de Raad en richtlijn 2006/70/EG van de Commissie: artikel 13, lid 1, onder c) en d), artikel 14, leden 1 en 5, artikel 18, artikel 60, leden 1 en 2, en bijlage III.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Preventiewet: artikel 6, leden 1, 1¹ en 1², artikel 7, lid 1, punten 5, 7 en 11, artikel 8, lid 2, artikel 11, lid 1, punten 1 en 2, artikel 11¹, leden 1 en 3, punt 2, onder a), b) en c), artikel 20, leden 1 en 2, artikel 22, lid 2, punt 5, en artikel 46, leden 1² en 1³.

Rechtspraak van het Hof van Justitie

Arrest van 25 april 2013, Asociația Accept (C-81/12, EU:C:2013:275, punt 71).

Arrest van 10 maart 2016, Safe Interenvíos (C-235/14, EU:C:2016:154, punten 77, 87 en 107).

Korte beschrijving van de feiten en van het hoofdgeding

- 1 Verzoekster is een in de Republiek Letland geregistreerde handelsvennootschap die als bedrijfsactiviteit accountancy-, boekhoud- en belastingadviesdiensten verricht. Op grond van artikel 3, lid 1, punt 3, van de preventiewet valt verzoekster onder deze wet.

- 2 Tussen 3 april en 6 juni 2019 heeft het personeel van verweerder bij verzoekster een antiwitwasinspectie uitgevoerd, waarover het op 3 april 2019 een eerste inspectieverslag heeft opgesteld (en daarna, op 6 juni 2019, een tweede verslag).
- 3 In het eerste inspectieverslag wordt gesteld dat de interne controleregeling van verzoekster verschillende tekortkomingen vertoonde en dat verzoekster met betrekking tot haar economische activiteiten geen beoordeling van het witwasrisico en het risico van terrorismefinanciering had uitgevoerd en gedocumenteerd in de zin van artikel 6, lid 1, van de preventiewet. Met name bestond er onenigheid over de risicobeoordeling met betrekking tot sommige cliënten van verzoekster: een bepaalde stichting (hierna: „stichting”) en een bepaalde handelsvennootschap (hierna: „handelsvennootschap”).
- 4 De genoemde stichting is gevestigd in de Republiek Letland en heeft tot doel informatietechnologie algemeen ingang te doen vinden en te promoten in het onderwijs.
- 5 De stichting is op 25 oktober 2016 cliënt geworden van verzoekster. Het identificatiedocument van de cliënt is op 7 maart 2017 ondertekend door een natuurlijke persoon (staatsburger van de Russische Federatie) die door de stichting werd gemachtigd en die de stichting ook bestuurt (als werknemer). Als uiteindelijk begunstigde van de stichting is (in strijd is met de geldende regelgeving) de gehele Letse maatschappij aangewezen.
- 6 Verzoekster heeft het risico dat de cliënt vertegenwoordigt als laag beoordeeld. Verweerder heeft erop gewezen dat volgens informatie van de Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas dienests (dienst ter voorkoming van het witwassen van geld) het belangrijkste gevaar inzake terrorismefinanciering is gelegen in het mogelijke gebruik van niet-gouvernementele organisaties en bedrijven voor terrorismefinanciering, en dat de internationale praktijk en de ervaring van rechtshandavingsinstanties in verschillende landen leren dat niet-gouvernementele organisaties bijzonder kwetsbaar zijn en kunnen worden misbruikt voor terrorismefinanciering. In die context is verweerder van mening dat verzoekster, die immers onder de preventiewet valt, een verscherpt onderzoek met betrekking tot de cliënt moet uitvoeren indien het risico dat de cliënt vertegenwoordigt, als verhoogd wordt beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met het feit dat de cliënt van verzoekster banden heeft met de Russische Federatie (derde land met een hoog corruptierisico).
- 7 De handelsvennootschap is ook in de Republiek Letland gevestigd en heeft als bedrijfsactiviteit public-relations- en communicatiediensten.
- 8 Zij is op 28 december 2017 cliënt geworden van verzoekster. De enige vennoot en enige uiteindelijk begunstigde van de handelsvennootschap is een Lets staatsburger.
- 9 Verzoekster heeft het risico dat de handelsvennootschap vertegenwoordigt als laag beoordeeld. Bij een analyse van de rekeningafschriften van de

handelsvennootschap heeft verweerder vastgesteld dat deze laatste maandelijks betalingen van 25 000 EUR ontving van Nord Stream 2 AG, een in Zwitserland gevestigde onderneming die een dochteronderneming is van de Russische onderneming Gazprom (Gazprom bezit 51 % van het aandelenkapitaal). Verder blijkt uit de desbetreffende facturen dat zij zijn opgesteld overeenkomstig een op 1 januari 2018 tussen de handelsvennootschap en Nord Stream 2 AG gesloten overeenkomst. Verweerder heeft verzoekster om een afschrift van die overeenkomst gevraagd, maar verzoekster heeft dat niet verstrekt en heeft in dat verband meegedeeld dat zij het origineel van de overeenkomst in situ bij de cliënt had onderzocht. In het licht van het voorgaande is verweerder tot de slotsom gekomen dat verzoekster bij haar monitoring van de zakelijke relatie geen bijzondere aandacht had besteed aan de transacties van haar cliënt (de handelsvennootschap) met Nord Stream 2 AG, een onderneming die eigendom is van een entiteit die in een derde land met een hoog corruptierisico is gevestigd.

- 10 Bij de opstelling van het follow-up-inspectieverslag (van 6 juni 2019) waren de tekortkomingen in de interne controleregeling verholpen en werden er dus geen inbreuken vastgesteld.
- 11 Bij besluit van 11 juli 2019 heeft de directeur van de antiwitwasadministratie van verweerder verzoekster een geldboete van 3 000 EUR opgelegd wegens de tijdens de inspectie vastgestelde niet-naleving van de preventiewet.
- 12 Op basis van dat besluit heeft verweerder op 11 augustus 2019 op zijn website informatie bekendgemaakt over de vermeende inbreuken van verzoekster op de preventiewet.
- 13 Verzoekster heeft tegen dat besluit van 11 juli 2019 bezwaar gemaakt. Het besluit werd evenwel bevestigd bij besluit van de directeur-generaal van verweerder van 13 november 2019 (hierna: „bestreden besluit”).
- 14 Op 13 december 2019 heeft verzoekster de verwijzende rechter verzocht om het bestreden besluit nietig te verklaren en om verweerder te gelasten de op zijn website bekendgemaakte informatie over de sancties die haar als aan de preventiewet onderworpen rechtssubject zijn opgelegd, te verwijderen.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 15 De voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding zijn vervat in de motivering van de verwijzende rechter.

Korte weergave van de motivering van de verwijzingsbeslissing

Verplichting tot toepassing van verscherpte cliëntenonderzoeksmaatregelen, zelfs als de vorm, de structuur en de activiteit van de cliënt niet op een risico wijzen

- 16 Artikel 18, lid 1, van richtlijn 2015/849 bepaalt dat de lidstaten andere „gevallen van hoger risico” kunnen aanwijzen waarin „verscherpte cliëntenonderzoeksmatregelen” moeten worden toegepast.
- 17 De verwijzende rechter betwijfelt of elke niet-gouvernementele organisatie moet worden beschouwd als een geval van verhoogd risico en derhalve aan verscherpte onderzoekscriteria moet worden onderworpen. Noch richtlijn 2015/849, noch de preventiewet bepaalt dat niet-gouvernementele organisaties vanwege hun rechtsvorm, op zich als gevallen van verhoogd risico moeten worden beschouwd. Indien verweerder als nationale toezichthouder van mening is dat in alle gevallen waarin de cliënt van de meldingsplichtige entiteit een niet-gouvernementele organisatie is of waarin een van de werknemers van de cliënt afkomstig is uit een derde land met een hoog corruptierisico, een verscherpt onderzoek met betrekking tot de cliënt moet worden uitgevoerd, rijst volgens verzoekster de vraag of dat vereiste niet buitensporig is, dan wel of het evenredig is en of het in dat geval niet uitdrukkelijk bij wet moet worden vastgesteld.
- 18 In casu staat vast dat de Russische Federatie geen hoogrisicoland is – dat wil zeggen dat zij niet is opgenomen in de door de Financiële-actiegroep (Financial Action Task Force; hierna: „FATF”) gepubliceerde lijst van hoogrisicolanden, noch in de lijst van de Europese Commissie van derde landen die het witwassen van geld en de financiering van terrorisme niet voldoende bestrijden – hoewel zij overeenkomstig punt 3, onder b), van bijlage III, bij richtlijn 2015/849 en artikel 11¹, lid 3, punt 2, onder b), van de preventiewet niettemin zou kunnen worden beschouwd als een land waar het risico op corruptie hoog is. De preventiewet en richtlijn 2015/849 schrijven evenwel niet rechtstreeks voor dat de cliënt aan verscherpte onderzoeksmatregelen wordt onderworpen wanneer een staatsburger van de Russische Federatie gewoon een werknemer van de cliënt is, dat wil zeggen wanneer hij niet de werkelijk begunstigde of uiteindelijk begunstigde van die cliënt is in de zin van richtlijn 2015/849.
- 19 In overweging 4 van richtlijn 2015/849 wordt benadrukt dat in het optreden van de Unie in het bijzonder rekening moet worden gehouden met de FATF-aanbevelingen en -instrumenten. Punt 71 van de „FATF-richtsnoeren betreffende een op risico gebaseerde aanpak voor beroepsboekhouders” (hierna: „FATF-richtsnoeren”) bevat een aantal kenmerken die kunnen wijzen op een hoger risico naargelang van het geografische gebied. Geen van die kenmerken houdt echter verband met de nationaliteit van een werknemer van de cliënt. Volgens verzoekster is elke vaststelling met betrekking tot het eventuele verhoogde risico van de betrokken stichting op basis van de nationaliteit van een persoon in loondienst van die cliënt die door deze laatste is gemachtigd, onverenigbaar met de FATF-richtsnoeren.
- 20 Volgens de rechtspraak van het Hof moeten de lidstaten waarborgen dat de verscherpte klantenonderzoeksmatregelen die kunnen worden toegepast, gebaseerd zijn op een beoordeling van het bestaan en het niveau van het risico op witwassen van geld en financiering van terrorisme dat is verbonden aan een cliënt,

zakelijke relatie, rekening, product of transactie, naargelang van het geval. Zonder een dergelijke beoordeling kan noch de betrokken lidstaat noch, in voorkomend geval, een onder [richtlijn 2015/849] vallende instelling of persoon in een concreet geval beslissen welke maatregelen moeten worden getroffen. Ten slotte kunnen, wanneer er geen risico op witwassen van geld en financiering van terrorisme bestaat, geen preventieve maatregelen op die gronden worden genomen (arrest *Safe Interenvíos*, punt 107). Het Hof heeft tevens geoordeeld dat die maatregelen een concreet verband moeten vertonen met het risico van witwassen van geld en financiering van terrorisme en evenredig moeten zijn aan dat risico (arrest *Safe Interenvíos*, punt 87). Indien dat risico niet kan worden aangetoond, is het dus niet gepast en is het onevenredig om altijd een verscherpt onderzoek te verlangen.

- 21 Het in artikel 5 VEU neergelegde evenredigheidsbeginsel is zowel van toepassing op het Unierecht als op het nationale recht in situaties waarin de lidstaten hun discretionaire bevoegdheid uitoefenen op gebieden van het Unierecht die door de Unie zijn geharmoniseerd (daaronder begrepen het door richtlijn 2015/849 bestreken gebied). Zoals in de rechtspraak van het Hof wordt benadrukt, is het evenredigheids criterium van essentieel belang met betrekking tot aanvullende maatregelen die de lidstaten hebben ingevoerd om het witwassen van geld en de financiering van terrorisme te voorkomen. De formele eis om elke niet-gouvernementele organisatie altijd als een cliënt met een hoog risico te beschouwen, is mogelijk niet evenredig aan het doel, aangezien het voordeel voor de samenleving mogelijk niet opweegt tegen de schade die wordt toegebracht aan de legitieme rechten en belangen van de betrokkene.

- 22 Volgens de rechtspraak van het Hof moet het nationale recht bij de toepassing ervan op situaties die onder een richtlijn vallen, zoveel mogelijk worden uitgelegd in het licht van de bewoordingen en de geest van de richtlijn (arrest *Asociația Accept*, punt 71). In casu bestaat er twijfel over de uitlegging van artikel 18, leden 1 en 3, van richtlijn 2015/849, gelezen in samenhang met bijlage III, punt 3, onder b), bij deze richtlijn, en met name over de vraag of die bepaling automatisch verlangt dat verscherpte cliëntenonderzoekmaatregelen worden toegepast indien een risico kan worden vastgesteld met betrekking tot de rechtsvorm van de cliënt (de cliënt is een niet-gouvernementele organisatie) alsook een risico met betrekking tot de economische activiteiten van de cliënt (de door de cliënt gemachtigde persoon die werknemer bij de cliënt is, is staatsburger van een derde land met een hoog corruptierisico – in de onderhavige zaak de Russische Federatie – en heeft een verblijfsvergunning voor Letland), en of die bepaling inhoudt dat die cliënt automatisch een hoger risico vertegenwoordigt. Verder moet, wanneer tot die slotsom wordt gekomen over de uitlegging van de betrokken bepalingen van richtlijn 2015/849, worden nagegaan of een dergelijk vereiste als evenredig moet worden beschouwd.

Toepassing van verscherpte cliëntenonderzoekmaatregelen wanneer een handelspartner van de cliënt banden heeft met een derde land met een hoog corruptieniveau, in casu de Russische Federatie

- 23 Het feit dat de cliënt zelf of zijn uiteindelijk begunstigde is gevestigd in de Russische Federatie – die geen hoogrisicoland is, maar misschien wel kan worden beoordeeld als een land of gebied waar een hoog corruptierisico bestaat – kan een factor zijn die het risico van de cliënt verhoogt, hetgeen op zijn beurt een verscherpt onderzoek met betrekking tot de cliënt kan rechtvaardigen.
- 24 Volgens verweerder is het feit dat de entiteit Nord Stream 2 AG, die (voor 51 %) eigendom is van de Russische onderneming Gazprom, een handelspartner is van de handelsvennootschap, een factor die het risico van de cliënt verhoogt. Verder kan het feit dat de handelsvennootschap maandelijks 25 000 EUR van Nord Stream 2 AG ontvangt, erop wijzen dat die entiteiten een ongebruikelijk grote en complexe transactie verrichten die geen duidelijk economisch of rechtmatig doel lijkt te hebben.
- 25 Derhalve is verweerder van mening dat verzoekster artikel 20, lid 1, punten 1 en 2, en artikel 22, lid 2, punt 5, van de preventiewet – die overeenstemmen met artikel 13, lid 1, onder c) en d), en artikel 18, lid 1, van richtlijn 2015/849 – heeft geschonden.
- 26 Artikel 5 van richtlijn 2015/849 bepaalt dat de lidstaten, binnen de grenzen van het recht van de Unie, op het door de richtlijn bestreken gebied strengere bepalingen kunnen aannemen of handhaven om het witwassen en terrorismefinanciering te voorkomen. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de „strengere bepalingen” zoals bedoeld in artikel 5 van richtlijn 2015/849 betrekking kunnen hebben op situaties waarvoor deze richtlijn in een bepaald soort cliëntenonderzoek voorziet, alsook op andere situaties die volgens de lidstaten een risico vormen. Derhalve kan de Republiek Letland ook strengere bepalingen vaststellen om het witwassen en terrorismefinanciering te voorkomen indien zij van mening is dat er een risico bestaat. Niettemin betwijfelt de verwijzende rechter of verweerder in casu bij de toepassing van de preventiewet niet verder is gegaan dan wettelijk is vereist, door met name aan te nemen dat het feit dat een handelspartner van de handelsvennootschap een dochteronderneming van een vennootschap uit de Russische Federatie is, op zich een factor is die het risico van de cliënt verhoogt, ook al is die aanname noch in de preventiewet, noch in richtlijn 2015/849 neergelegd.
- 27 In artikel 13, lid 1, van richtlijn 2015/849 worden de cliëntenonderzoeksmaatregelen beschreven, waaronder onder c) en d) respectievelijk het beoordelen en, in voorkomend geval, inwinnen van informatie over het doel en de beoogde aard van de zakelijke relatie, en het doorlopend monitoren van die relatie. Die bepaling van de richtlijn specificceert echter niet de methoden en middelen om die informatie te beoordelen en te verkrijgen.
- 28 Opgemerkt zij dat noch de preventiewet, noch artikel 13, lid 1, van richtlijn 2015/849 verlangt dat afschriften van de transactiedocumenten worden opgevraagd, met name wanneer de transactie geen ongewone kenmerken vertoont of wanneer niet blijkt dat de cliënt een verhoogd risico vertegenwoordigt.

Derhalve betwijfelt de verwijzende rechter of verweerder zijn wettelijke bevoegdheden niet heeft overschreden door overlegging te eisen van een afschrift van de overeenkomst tussen de handelsvennootschap en Nord Stream 2 AG.

- 29 In het licht van het voorgaande moet worden verduidelijkt of de bepalingen van richtlijn 2015/849 voorschrijven dat, wanneer een handelspartner van de cliënt banden heeft met een derde land met een hoog corruptierisico, in casu de Russische Federatie, verscherpte cliëntenonderzoeksmaatregelen worden genomen, en of die bepalingen vereisen dat een afschrift van de tussen de cliënt en de derde gesloten overeenkomst wordt opgevraagd, wat betekent dat het onderzoek van die overeenkomst in situ onvoldoende wordt geacht.

Actualisering van de informatie over de cliënt

- 30 Artikel 14, lid 5, van richtlijn 2015/849 bepaalt dat de verplichting om de informatie over de cliënt te actualiseren geldt „naargelang van de risicogevoeligheid”. Dat wil zeggen dat artikel 14, lid 5, van richtlijn 2015/849 geen cliëntenonderzoeksmaatregelen verlangt wanneer de cliënt een laag risico vertegenwoordigt en diens omstandigheden niet op significante wijze zijn gewijzigd. Aangezien verzoekster volgens verweerder artikel 8, lid 2, van de preventiewet heeft geschonden – dat bepaalt dat de onder die wet vallende persoon de informatie over de cliënt periodiek, en in ieder geval ten minste om de 18 maanden, actualiseert – en aangezien ten tijde van de feiten in de onderhavige zaak, toen verweerder onderzoek verrichtte naar verzoekster, nog geen 18 maanden waren verstreken sinds de handelsvennootschap cliënt van verzoekster was geworden, moet worden verduidelijkt of de bepalingen van richtlijn 2015/849 vereisen – en, zo ja, of dat gerechtvaardigd en evenredig is – dat de meldingsplichtige entiteit onderzoeksmaatregelen met betrekking tot bestaande cliënten toepast, zelfs in een situatie waarin geen significante wijzigingen in de omstandigheden van de cliënt zijn vastgesteld, en of die verplichting alleen geldt met betrekking tot cliënten voor wie een hoge risicogevoeligheid is vastgesteld.

Bekendmaking van informatie op de website van de belastingdienst

- 31 Artikel 60, lid 1, van richtlijn 2015/849 voorziet in de verplichting om informatie bekend te maken over elke beslissing waarbij wegens inbreuk op de nationale bepalingen ter omzetting van die richtlijn een administratieve sanctie of maatregel wordt opgelegd en waartegen geen beroep mogelijk is. Lid 2 van dat artikel staat de lidstaat toe om ook de beslissingen waartegen beroep is ingesteld, bekend te maken, met dien verstande dat de informatie over het beroep en de uitkomst daarvan eveneens moet worden bekendgemaakt.
- 32 De [verwijzende] rechter stelt vast dat de Republiek Letland bij de omzetting van richtlijn 2015/849 de meest strikte regeling – die van artikel 60, lid 2 – heeft ingevoerd en dat, overeenkomstig artikel 46, lid 1², van de preventiewet, ook de

besluiten van de toezichthoudende autoriteit waartegen beroep is ingesteld (en die dus nog niet definitief zijn), op de website worden gepubliceerd.

- 33 Artikel 60, lid 1, van richtlijn 2015/849 bepaalt dat daarbij ten minste informatie over de soort en aard van de inbreuk wordt bekendgemaakt alsmede de identiteit van de verantwoordelijke personen. Verzoekster stelt dat verweerder in zijn bekendmaking de aard van de inbreuk (verzoekster had geen interne controleregeling ontwikkeld) aanvankelijk (op 11 augustus 2019) onjuist heeft aangegeven, aangezien verzoekster wél een interne controleregeling had ontwikkeld, ook al bevatte die volgens verweerder tekortkomingen. Die bekendmaking heeft volgens verzoekster bij het grote publiek een verkeerde indruk gewekt over de aard van de door haar gepleegde inbreuk, waardoor haar reputatie werd geschaad.
- 34 De verwijzende rechter merkt op dat ten tijde van de onderhavige verwijzingsbeslissing in de bekendmaking met betrekking tot verzoekster nog altijd is aangegeven dat haar interne controleregeling niet volledig is ontwikkeld; dat er geen risicobeoordeling is uitgevoerd en gedocumenteerd; dat de omvang van het cliëntenonderzoek niet in overeenstemming is met de bestaande risico's; dat niet is verduidelijkt wie de uiteindelijk begunstigde is, en dat er onvoldoende toezicht is gehouden op de transacties. Nochtans werden er in het follow-up-inspectieverslag (dat van 6 juni 2019) geen inbreuken vastgesteld, dat wil zeggen dat de inbreuken tijdens de inspectie waren verholpen.
- 35 Derhalve wenst de verwijzende rechter van het Hof te vernemen of artikel 60, leden 1 en 2, van richtlijn 2015/849 aldus moet worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteit bij de bekendmaking van informatie over een bepaald besluit verplicht is om ervoor te zorgen dat de bekendgemaakte informatie precies overeenstemt met de in het besluit opgenomen informatie.